

az erdőgazdasági elvekben annyira járatos erdőgazdájuk van, mint aminőnek én Esaki urat ismertem meg, úgy Japán erdészetének az európai haladás útján és jövőjének biztosított sikereihez csak gratulálni lehet!

Vadászati és halászati kiállításunk Párisban.

Irta: *Lakatos Károly.*

E folyóirat hasábjain a bennünket oly közlelől érdeklő párisi erdészeti kiállítás illetékes részről már kellő méltóságban részesült. Fordítsuk most tekintetünket vadászati kiállításunkra és vessünk egy futólagos pillantást halászati kiállításunkra is, hiszen ez a kettő az, a melyik minket szintén közvetlenebbül érdekel. Nemcsak erdészek, de vadászok és részben halászok is vagyunk s élethivatásunk és szórakozásunk egyaránt a szabad természet ölére vezérel bennünket, melynek gyönyörűségeivel nem győzzünk betelni.

Erdészeti kiállításunkkal szemben, melyet *Földi János* erdőtanácsos és *de Pottere Gerard* m. kir. erdész urak oly kiváló hozzáértéssel rendeztek, a magyar vadászati kiállítás panorámája megragadóan kedves képet varázsol a nagyvilág gyönyörködő szeme elé.

Magas kárpátaink fenséges tája s a rónaviz, a hináros tóvilág mozgalmas élete egyaránt szemünk elé tárul. A természet pompás kertjének két nagy ellentéte: égbenyuló hegyorom, sziklás hegyoldal és vadregényes erdő, alföldünk lilios rónavizének csendélete mellett.

A sziklás hegyoldalról mély völgyület szalad le a rónára. A háttérben erdőkkel borított hegyek látszanak, a közelben vágások, ritkás erdőterületek itt-ott kiemelkedő faóriásokkal, melyek, mint büszke őrszemek tekintenek el

1. ábra. Részlet párisi vadászati kiállításunkból (munka alatt).

a kékes ködhullámokban uszó tájék felett. Mindez azonban mégcsak a háttére annak a szemeink elé táruló *plasztikusan* kidomborodó képnek, mely a természet öléről összehalmozva s művészileg elrendezve, mint eredeti folytatás a festő vásznához simul és valósággal összeforr azzal.

E plasztikus kép mintegy 200 négyzet méternyi területet foglal el a nagy internationalis pavilonból; a nézőközönség tehát úgy járhat kelhet benne, mintha valóságban valami partvidéki hegyoldalban volna.

Alul patak és tórészlet látható. Nyírfák, fűzfák állongnak ott, bozótosok fedik a tért s magas náddal és kákával övezett víz csillan fel, benépesítve a mocsárvilág már-már elsiratott szárnyas lakóinak százaival, melyekre mintegy csodálattal tekintenek a sziklás hegyvidékről lenéző többi állatok, melyek mintha azért hagyták volna el rejteküket, hogy a vízi szárnyasoknak a letűnt régi jóidők jól eső csendjéről regét mondjanak s hogy a világvárost járó idegennek a kultúra haladásával rájuk áradó bajokról panaszkodjanak.

Minden egyes kitömött állat, minden fa és bokor úgy készült és úgy van odaillesztve, mintha csak a természet igazi alkotását látnók benne. Igen becsesek manap már e ritkaság számba menő természeti kincsek, nemcsak a vadászember, hanem a tudós szemében is. Az összegyűjtés csak tetemes áldozat árán, nagy fáradsággal és sokak hozzájárulásával volt elérhető. Hazánk vadregényes bércei, rengeteg ősfenyvesei és bár igen megfogyott, de azért még manapság is beláthatatlan mocsárterületei még bővelkednek ugyan vadfajokban s elvétele bár, de itt-ott még mindég fegyver élére kerül egy-egy ritkaság is, de azért mégis csak külön e célra alakult vadászati bizott-

ságnak sikerült az összegyűjtés nehéz feladatának a megoldása.

Kiállítási tárgyakkal, u. m. trófeákkal, fegyverekkel és fegyverrészekkel sokan járultak a kollekczióhoz, elsősorban maga felséges urunk a király négy darab óriási vadkanfejjel, melyek magyarországi vadászsákmányai közül valók; másodsorban vadászati kiállításunk bizottsági elnöke, Eszterházy Mihály gróf remek szarvasagancsokkal és nagybecsű régi vadászfegyverekkel, melyeknek dekoratív hatása épp úgy, mint nagy történelmi értékesége felette emelik kiállításunk fényét.

Trofeákat s egy-két állatot küldtek még Festetich Tasziló, Forgách Károly, Vass Jenő, Andrássy Géza és Vay Lajos grófok s még néhány áldozatkész jeles nimródunk.

A szarvasagancsok közül a legkiválóbbakat Montenuovó Alfréd és Croy herczeg, Festetich Tasziló gróf és a Nemzeti Kaszinó állították ki. Feltűnően szép még József Ágost főherczeg gyűjteménye, s őzagancskiállítása is, összesen mintegy 150 drb, továbbá Almássy Dénes és Wenckheim Frigyes grófoké 50—50 drbbal. Vannak aztán még egyéb trofeák, vadász-díszek, zergefejek, vadtőrök és vadkanagarak, mely utóbbiakat Pettera Hubert, királyunk fővadászmestere állította ki igen szép példányokban.

A vadászati kiállítás tervezete és fölállítása dr. Lendl Adolf müegyetemi m. tanár és hirneves praeparator izlését és tudását dicsérik, ki nemcsak anyagi áldozatot nem kimélő pazar állatkiállításával vett részt, de három hónap át személyesen is vezette a helyszínén a felállítás és dekorálás fáradságos és sok művészi érzéket kívánó munkálatait; a nagy művészettel megfestett nagy háttérfestmény *Olgiai* hirneves festőművésznök ecete alól került ki.

Lendlnek a kiállítás intézősége két arany-éremmel róttá le háláját és elismerését.

Érdekes kiállításunknak halászati része is, melynek létesítése körül Révay Gyula báró, Landgráf János orsz. halászati felügyelő és Répássy Miklós főmérnök szereztek kiváló érdemeket. Nem sokat, de éppen eleget és kizárólag szépet állítottak ki. Hazánk halfaunájának számottevő fajait igen sikerült papírmaché utánzatokban mutatják be. Fölötte fontos a halászati térkép is, amely tanulságos képet nyújt hazánk halászatának mai állása felől. Érdekes a halászati eszközök kiállítása is, melyek több mutatósan elrendezett hálóval együtt csinos halászati diszt képeznek.

Sok kiváló külföldi szakember és szaklap véleményét hallottuk már vadászati és halászati kiállításunkról; mindannyian osztatlan elismeréssel adóztak e csoportnak; mi ez alkalommal tehát csak az ő kedvező véleményüket reprodukáltuk.

Fakereskedelem és faipar az 1899. évben.

(A kereskedelmi és iparkamarák évi jelentéseiből.)

1. Budapesti kereskedelmi és iparkamara

A) Fenyőfa.

A lefolyt esztendőnek az a jellemző vonása, hogy míg a külföldi államokban körülöttünk mindenütt, sőt a magyar vidéken is elég kielégítő lefolyásu volt az üzlet, addig kamaránk területén, főleg azonban a fővárosban a viszonyok a lehető legrosszabbra fordultak. A két megyében a fogyasztás csökkenését a silány termés okozta; Budapesten pedig az ismeretes építési „válság“ oly ijesztő módon pusztított, hogy a forgalom régen tapasztalt és alig lehetségesnek tartott alacsony fokra szorított le. Ezen, magában is szomorú tényállás annyival aggasztóbb, minthogy egyetlen egy jelét sem látjuk a közel jövőben várható javulásnak. A